

دموکرات‌ها و جمهوری خواهان با وجود شعارهای متفاوت، در حمایت از جنایات صهیونیست‌ها موضع واحدی دارند

کارخانه آدم‌کشی فیل و خر

علی مزروعی
خبرنگار گروه نقد روز

درحالی‌که برخی با تکیه بر ظاهر مادی سعی در بزرگ‌نمایی تمدن غربی دارند باید توجه داشت که این تمدن در سایر جوانب غیرمادی از معنای شده است. از مصادیق عینی که زوال تمدن غربی را نشان می‌دهد کشتار بی‌شمار زنان و کودکان در غزه توسط اسرائیل است. این کشتار که همواره توسط نخست‌وزیران جناح‌های چپ و راست اسرائیل اجرایی و توسط رؤسای جمهوری از هر دو حزب دموکرات و جمهوری خواه آمریکا حمایت می‌شد، یکی از نقاط اوج نمودار خود را در یک سال اخیر طی کرده است. جنگ ۲۰۲۲-۲۰۲۳ به لحاظ تعداد کشته‌شدگان و مفقودان در جایگاه نخست قرار دارد. و به لحاظ تعداد کشته‌شدگان در هر روز نیز بعد از کشتار صبرا و شتیلا، جنگ ۶ روزه و جنگ یوم کپور در جایگاه چهارم قرار می‌گیرد. براساس آماري که تاکنون از این جنگ منتشر شده طی یک سال گذشته حدود ۲۲ هزار فلسطینی شهید و بیش از ۱۰ هزار فلسطینی نیز مفقود شده‌اند. این رقم را باید به علاوه ۲۵۰۰ لبنانی کرد که از آغاز حملات رژیم صهیونیستی به جنوب لبنان به شهادت رسیده‌اند، بنا براین از آغاز حملات وحشیانه اسرائیل به غزه و بیروت تاکنون ۵۵ هزار نفر شهید شده‌اند که بخش زیادی از آنان را نیز زنان

و کودکان تشکیل داده‌اند. این آمار نشان از خوی وحشی‌گری تمدن غربی است که رهبر انقلاب آن را شکست سیاست و تمدن غربی توصیف کردند و بیان داشتند: «غربی‌ها نشان دادند که در این چندین سال یا چند قرن که دم از حقوق انسان و حقوق بشر می‌زنند، یکسره دروغ گفته‌اند... یعنی ۱۰ هزار کودک کشته شدند! شوخی است؟! کودک مظهر معصومیت است، مظهر لطافت است. کودک نقطه انسانی‌ای است که عواطف انسان را برمی‌انگیزد. ۱۰ هزار نفر از این موجودات معصوم را اسرائیل با بمب دو تنی از بین برد، با انواع و اقسام سلاح از بین برد، غربی‌ها خم به ابرو نیاوردند! سیاستمداران غربی رسوا شدند. سیاست غرب رسوا شد، شکست خورد، این شکست بزرگی است.» رهبر انقلاب با اشاره به این وحشی‌گری‌ها تأکید کردند: «دیگر از تمدن غرب کسی حرف نزنند، تمدن غرب این است... خانواده‌ها نابود بشوند، ده هزار بیچه شهید بشوند، چندین هزار بیچه یتیم بشوند، برایش اهمیتی ندارد! این فرهنگ غرب است.» به بهانه علنی شدن دوباره خوی وحشی‌گری تمدن غربی مروری آماری داشته‌ایم بر تعداد قربانیانی که در ادوار اسکنداری دولت‌های آمریکا و رژیم صهیونیستی توسط جناح‌های مختلف سیاسی به شهادت رسیده‌اند. این آمار اثبات می‌کند که خوی وحشی‌گری صرفاً به چند شخصیت سیاسی محدود نبوده و در فرهنگ سیاسی آمریکا و غرب که خامیان اصلی رژیم صهیونیستی‌اند نهادینه شده است.

تعداد شهدای بزرگ‌ترین جنایات رژیم صهیونیستی

بهبانه نسل‌کشی	بازه زمانی	تعداد شهدا	رئیس جمهور وقت آمریکا (حزب سیاسی)	نخست‌وزیر وقت اسرائیل
جنگ اول با اعراب	۱۵ می ۱۹۴۸ تا ۱۰ مارس ۱۹۴۹	۱۰هزار	هری ترومن (دموکرات)	بن گوریون
کشتار قلقلیه	۱۰ اکتبر ۱۹۵۳	۷۰	آیزنهاور (جمهوری خواه)	بن گوریون
کشتار قبیله	۱۴ و ۱۵ اکتبر ۱۹۵۳	۶۹	آیزنهاور (جمهوری خواه)	بن گوریون
کشتار غزه	۲۸ فوریه ۱۹۵۵	۳۹	آیزنهاور (جمهوری خواه)	موشه شاروت
کشتار کفر قاسم	۲۹ اکتبر ۱۹۵۶	۴۹	آیزنهاور (جمهوری خواه)	بن گوریون
کشتار خان یونس	۳ نوامبر ۱۹۵۶	۲۷۵	آیزنهاور (جمهوری خواه)	بن گوریون
جنگ دوم اعراب و اسرائیل	اکتبر تا نوامبر ۱۹۵۶	۳۰۰۰	آیزنهاور (جمهوری خواه)	بن گوریون
جنگ ۶ روزه	۵ تا ۱۰ ژوئن ۱۹۶۷	۲۱۰۰۰	جانسون (دموکرات)	لوی اشکول
جنگ فرسایش‌زا	۱۹۶۷ تا ۱۹۷۰	۱۲۰۰۰	جانسون (دموکرات)	اشکول - ایگال آلون - گلدا مائیر
کشتار کارگاه ابوزعبل	۱۲ فوریه ۱۹۷۰	۷۰	نیکسون (جمهوری خواه)	گلدا مائیر
جنگ یوم کپور	اکتبر ۱۹۷۳	بین ۸ تا ۱۸ هزار	نیکسون (جمهوری خواه)	گلدا مائیر
کشتار صیدا	۱۶ ژوئیه ۱۹۸۲	۸۰ نفر	ریگان (جمهوری خواه)	مناخم بگین
کشتار صبرا و شتیلا	۱۶ تا ۱۸ سپتامبر ۱۹۸۲	بین ۲ تا ۵ هزار	ریگان (جمهوری خواه)	مناخم بگین
جنگ اول لبنان	۱۹۸۲ تا ۱۹۸۵	۱۸۰۰	ریگان (جمهوری خواه)	بگین - شامیر
درگیری‌های جنوب لبنان	۱۹۸۵ تا ۲۰۰۰	۱۲۷۶	ریگان - واکر بوش - کلینتون	پرز - شامیر - رابین - نتانیاگو
انتفاضه اول	۱۹۸۷ تا ۱۹۹۱	۳ هزار	ریگان - واکر بوش	اسحاق شامیر - اسحاق رابین
کشتار حرم ابراهیمی	۲۵ فوریه ۱۹۹۴	۶۰	بیل کلینتون (دموکرات)	اسحاق رابین
کشتار قانا	۱۸ آوریل ۱۹۹۶	۱۱۰	بیل کلینتون (دموکرات)	شیمون پرز
انتفاضه دوم	۲۰۰۰ تا ۲۰۰۵	۳۳۵۴	کلینتون - جورج بوش	ایهود باراک - آریل شارون
کشتار حی الدرج	۲۲ ژوئیه ۲۰۰۲	۱۷۴	جورج بوش (جمهوری خواه)	آریل شارون
کشتار رفح	۱۸ تا ۲۰ می ۲۰۰۴	۵۶	جورج بوش (جمهوری خواه)	آریل شارون
جنگ ۳۳ روزه	۲۰۰۶	۱۳۰۰	جورج بوش (جمهوری خواه)	ایهود اولمرت
جنگ غزه	۲۰۰۸ تا ۲۰۰۹	۱۴۳۴	جورج بوش (جمهوری خواه)	ایهود اولمرت
جنگ ۸ روزه غزه	نوامبر ۲۰۱۲	۱۷۷	اوباما (دموکرات)	نتانیاگو
جنگ غزه ۲۰۱۴	ژوئن تا اوت ۲۰۱۴	۲۳۱۰	اوباما (دموکرات)	نتانیاگو
جنگ ۱۱ روزه غزه	می ۲۰۲۱	۲۴۸	بایدن (دموکرات)	نتانیاگو
جنگ ۲۰۲۳	اکتبر ۲۰۲۳ تاکنون	۴۲۸۰۰ فلسطینی + ۲۵۰۰ لبنانی + بیش از ۱۰ هزار مفقود	بایدن (دموکرات)	نتانیاگو

در ۱۳ ماه گذشته صهیونیست‌ها ۱۸۰ فرد رسانه‌ای را شهید کرده‌اند، آخرینشان خبرنگاران المیادین و المنار بودند

آبروی رسانه

علی مزلکی
خبرنگار گروه نقد روز

بامداد جمعه (۴ آبان) برگ دیگری از جنایات‌های صهیونیست‌ها ورق خورد و هتلی که «همه می‌دانستند» محل اسکان خبرنگاران و اهالی رسانه است، هدف حمله آنها قرار گرفت و سه تن از اهالی رسانه مربوط به المیادین و المنار به شهادت رسیدند تا شمار شهدای رسانه‌ای از آغاز طوفان‌الاقصی به ۱۸۰ نفر برسد. مدت‌هاست خبرنگاران غزه و لبنان اعتمادی به جلیقه‌های آبی‌شان ندارند. کسانی که امروز خبرهای داغ فلسطین و لبنان را می‌نویسند، می‌دانند دیر یا زود زمانش می‌رسد که کسی برای خودشان بنویسد. رژیم صهیونیستی از نشر جنایت‌هایی که رقم زده می‌ترسد و برای همین طوری روی خبرنگاران متمرکز شده که تا پیش از این بی‌سابقه بود. در جریان اشغال ویتنام توسط آمریکا که نزدیک به ۴۰ سال طول کشید، ۶۳ روزنامه‌نگار و در جنگ شبه جزیره کره که ۳ طول کشید ۱۷ روزنامه‌نگار کشته شدند. اما در فلسطین چه؟ در فلسطین و لبنان طی یک سال ۱۸۰ خبرنگار به شهادت رسیده و این رقم را هیچ جوهر نمی‌توان با اعداد قبلی مقایسه کرد. «با هم نچنگید و اگر هم می‌چنگید حواستان به اصول جنگی باشد.» این را سازمان عربیض و طویل ملل و قرارداهو کنوانسیون‌های مختلف می‌گویند. بایبندی به این اصول هم کار سختی نیست. صرفاً دولت‌های مهاجم باید سعی کنند به افراد و گروه‌هایی که وظیفه خدمت‌رسانی اعم از خدمات پزشکی و یا اطلاع‌رسانی دارند آسیبی نرسانند؛ همین. با این حال در نقطه‌ای از نقشه نه با دولت که با موجودیت منحوسی طرفیم که ظاهراً تمام این قطعنامه‌ها و هشدارها را برعکس می‌خواند و هر چیزی که خلاف منافعش باشد را به فحیح‌ترین شکل ممکن از سر راهش برمی‌دارد و کک غربی‌هایی که به خودشان می‌گویند «تمدن» نمی‌گذرد حتی وقتی که خودروی کارمندان خودشان در فلسطین هدف موشک رژیم صهیونیستی قرار می‌گیرد.

بکشند، چه کسی این جنایات را ثبت خواهد کرد؟ اسرائیل می‌خواهد خبرنگارانی که جنایت‌هایش را ثبت می‌کنند به قتل برساند.

زمانی خبرنگاران نقطه امن نظامیان بودند

رژیم صهیونیستی در حالی هیچ تفاوتی بین خبرنگارونظامی قائل نیست که گزارش‌های موجود از نبردهای مختلف تاریخ حاکی از استفاده از خبرنگاران به عنوان سپر انسانی بوده است. مثلاً در جریان حمله آمریکا به عراق در سال ۲۰۰۳، نیروهای آمریکایی از خبرنگاران «همراه» برای مستندسازی عملیات و کاهش حساسیت‌ها استفاده کردند که برخی گزارش‌ها حاکی از آن است که این همراهی نه فقط برای مستندسازی و خبررسانی که برای پوشش نظامی و جلوگیری از حمله به نظامیان بوده است. در جنگ افغانستان هم نیروهای مختلف گاهی برای محافظت در برابر حملات هوایی از «مناطق غیرنظامی» استفاده می‌کردند و در مواردی نیز خبرنگاران در مناطقی که احتمال حمله هوایی وجود داشت مستقر می‌شدند. این کار اگرچه همیشه از سوی نظامیان انجام نمی‌شد، اما حضور خبرنگاران در چنین مناطقی آنها را در موقعیتی قرار می‌داد که عملاً به عنوان سپر انسانی برای کاهش حملات هوایی استفاده شوند. امروز رژیم صهیونیستی نه تنها مناطق غیرنظامی، که حساس‌ترین نقاط مربوط به خدمت‌رسانی مثل مدرسه و بیمارستان را هدف مستقیم موشک‌های چندتنی قرار می‌دهد. طی همه‌این موارد نظامیان سعی می‌کنند در شرایط بحرانی در کنار خبرنگاران قرار گیرند تا آسیب کمتری از دشمن متحمل شوند. در جنگ غزه اما نه تنها چنین فرصتی برای مقاومت فلسطین فراهم نیست که حتی خود خبرنگاران و اهالی رسانه هم از شلیک‌های مستقیم رژیم در امان نیستند. تا مدتی قبل رژیم صهیونیستی پس از به شهادت رساندن خبرنگاران ادعای می‌کرد که آنها هدف مستقیمش نبوده‌اند و هزینه‌های جانبی حملاتش هستند. امروز اما آنها به صورت کاملاً مستقیم حتی مراکز رسمی مربوط خبرنگاران را هم بمباران می‌کنند. یکی از اهداف تأسیس دفترهای رسانه‌ای در نوار غزه این بود که نمایندگان رسانه‌ها بتوانند با خیال راحت در این دفترها مشغول به کار شوند و دیگر رژیم نتواند ادعای هزینه‌جانبی را تکرار کند اما در طول یک سال گذشته شاهد بودیم که حتی این دفترهای رسانه‌ای هم به دست نظامیان رژیم تخریب شدند.

درصدی از سرکشی نظامیان رژیم در به شهادت رساندن خبرنگاران کم نکرد. یکی از اولین اقدامات رژیم علیه خبرنگاران پس از طوفان‌الاقصی، روز ۱۳ اکتبر با هدف قرار دادن عصام عبدالله، خبرنگار روتیزر و گروهی از خبرنگاران در جنوب لبنان بود که به دلیل وابستگی عبدالله به روتیزر، به صورت گسترده مورد توجه رسانه‌ها قرار گرفت. پس از آن هم رژیم صهیونیستی در حملاتی هدفمند و کاملاً آگاهانه بسیاری از خبرنگارانی که در حالت روایت وضعیت نوار غزه بودند را به شهادت رساند. صهیونیست‌ها همچنین دفاتر رسانه‌ای زیادی را از جمله آژانس خبری فرانسه هم در بمباران‌های اسرائیل تخریب کردند. آلن مروان، از کنفدراسیون دموکراتیک فرانسوی کار خبرنگاران می‌گوید: «غزه به سیاهچاله‌ای خبری تبدیل شده‌است و آنچه در غزه می‌گذرد نمی‌تواند از چشم جهانیان پنهان بماند. «مساله بر سر حقیقت و تاریخ» است و آنچه که اتفاق می‌افتد باید ثبت شود. این دقیقاً همان دلیلی است که باعث شده رژیم صهیونیستی چنین حساسیتی را در قبال خبرنگاران داشته باشد و روزها برای شناسایی هدف‌های اصلی‌اش زمان گذاشته و در نزدی ناایر موشک‌هایش را بر سر آنها فرود آورد. شمار شهدای خبرنگار غزه به حدی بالا می‌رفت که ناصر ابوبکر، رئیس سندیکای روزنامه‌نگاران فلسطینی، وضعیت همکاران خبرنگارش در غزه را چنین توصیف می‌کند که تا پیش از ۷ اکتبر، ۲۰۰ خبرنگار در غزه داشتیم، امروز تقریباً هیچ خبرنگاری باقی نمانده است. همکاران ما «هر روز» هدف حمله‌های ارتش اسرائیل هستند. خیلی از آنها اعضای خانواده‌شان را از دست داده‌اند. دفترها و تجهیزات خبری همه خراب شده‌اند. اسرائیل دارد مرکب «جنایت علیه اطلاعات» می‌شود. معتر عزابزه، یکی از خبرنگارانی است که هنوز در غزه فعال است و روزانه در صفحه اینستاگرامش از وضعیت زندگی فلسطینی‌ها در شرایط جنگی غزه گزارش می‌دهد. ناصر ابوبکر درباره او می‌گوید مرتباً «تهدید به مرگ» می‌شود و وی و اتساق پیام‌ها و تماس‌هایی از سوی افراد ناشناس از نظامی دریافت می‌کند. خبرنگاران فلسطینی که هنوز در کرانه باختری کار می‌کنند هم توسط نیروهای نظامی اسرائیلی به مرگ تهدید می‌شوند. رئیس سندیکای روزنامه‌نگاران می‌گوید من هر روز قبل از شروع کار با همکارانم در غزه حوال‌پرسمی می‌کنم و تمام آنها فقط یک جواب می‌دهند: «هنوز زنده‌ایم.» آنها هر لحظه منتظر مرگند و مدام از خود می‌پرسند که آیا نفر بعدی آنها خواهند بود یا نه؛ با این حال به کارشان ادامه می‌دهند. اگر آنها دست از کار

المیادین: عقب‌نشینی نمی‌کنیم

خبرنگاران زیادی در لبنان حاضرند و سعی می‌کنند با تمام مشکلات مربوط به شرایط جنگی، اخبار منطقه را پوشش دهند. این مشکلات زمانی صعب‌العینور می‌شوند که یک طرف آتش، صهیونیست‌ها یا خشاب‌های پیر و چشم و گوش‌های کور و کر، پیر و جوان و وزن و مرد و کودک نمی‌شناسند. حوالی ساعت پنج صبح روز جمعه بود که رسانه‌های لبنانی اعلام کردند در اثر تجاوز مستقیم رژیم صهیونیستی به گروه‌های مطبوعاتی در «منطقه حبصیا» در جنوب لبنان تعدادی از خبرنگاران، عکاسان و هنرمندان به شهادت رسیدند. چند ساعت بعد هم خبرنگاران حاضر در منطقه جزئیاتی از شهادت همکارانشان اعلام کردند که بر اساس آن غسان نجار، تصویربردار شبکه المیادین، محمد رضا، مهندس پخش شبکه المیادین و وسام قاسم، تصویربردار شبکه المنار در راه روایت حق و حقیقت به شهادت رسیدند. غسان بن جدو، رئیس هیئت‌مدیره شبکه المیادین در سوگ‌داشت دادن همکارانش نوشت که صهیونیست‌ها از کشتار لذت می‌برند در این میان کسانی که آنها را هدف قرار می‌دهند روزنامه‌نگارانی هستند که جنایتشان را فاش کرده‌اند و بنا بر این صهیونیست‌ها نسبت به آنها «سادسیسم» هستند و از کشتنشان لذت می‌برند. جدو در ادامه با صراحت تأکید کرد: المیادین ادامه می‌دهد و عقب‌نشینی نخواهد کرد. «دیگر خبرنگار المیادین از محلی که خبرنگاران در حاصیاب‌هدف قرار گرفتند، گفت اشغال‌گران مستقیم‌ابیش از یک تیم روزنامه‌نگاری و ا هدف قرار دادند؛ و ۲۰ موشک، از یک هواپیمای جنگی مستقیماً به محل اسکان تیم‌های خبرنگاران برخورد کرد. این جنایت در حالی با واکنش‌های محکومیت‌آمیز بین‌المللی روبه‌رو شد که رژیم صهیونیستی پیش‌از این هم به طور مستقیم خبرنگاران و روایان جنایت‌هایش را به شهادت رسانده بود.

دوماه اول جنگ: هروزی یک شهید خبرنگار

تنها دو ماه از آغاز طوفان‌الاقصی گذشته بود که کمیته حفاظت از خبرنگاران اعلام کرد ۵۶ خبرنگار فلسطینی و ۳ خبرنگار لبنانی به شهادت رسیده‌اند. شهادت این تعداد از خبرنگاران معادل کل مرگ و میرهای خبرنگاران در سال ۲۰۲۲ بود. انتشار این آمار مثل همیشه هشدارهای «پوشالی» سازمان‌ها و نهادهای بین‌المللی را به دنبال داشت که